

CHƯƠNG THỨ BA MƯƠI BẢY

QUY TƯ QUỐC VƯƠNG

Quy Tư Quốc Vương mỉm cười thốt:

-Hắn tên là Côn Di, ngoài một vài điểm khí lực, hắn chẳng biết mảy may võ công. Các hạ nên nương tay cho hắn !

Nhìn Côn Di, Hồ Thiết Hoa tưởng chừng gã là con người bằng thép, y bất giác rợn mình cao giọng hỏi:

-Vương gia muốn tại hạ so khí lực với gã ?

Quy Tư Vương gật đầu.

Rồi dùng thổ ngữ, lão dặn dò Côn Di mấy câu.

Côn Di nhìn ra Hồ Thiết Hoa, điểm một nụ cười, từ từ bước tới, dềnh dàng huênh hoang.

Hồ Thiết Hoa thở dài, nhìn Tiểu Phi, cười khổ:

-Nếu biết được có chuyện như thế này, thì thà đừng uống rượu cho xong !

Y vừa thốt dứt câu, Côn Di đã đưa hai bàn tay to như hai chiếc quạt nan bờ, hai bàn tay đó hướng sang Hồ Thiết Hoa.

Đỗ Hoàn ngồi gần đó, bật cười khanh khách.

Chỉ cần có người giết người là hắn khoái trá.

Anh em họ Ngô và những người kia cũng lộ vẻ thích thú ra mặt.

Riêng Cơ Bạng Nhận cứ ăn, cứ uống, không hề ngẩng nhìn. Hắn ăn rất chậm, nhưng miếng nào đáng miếng nấy, hắn nốc đều đều cạn chén này đến chén khác. Hắn ăn uống không ngừng.

Người khổng lồ Côn Di như con chim ưng, to lớn, vồn vồn con gà, từ từ chụp tay xuống hai đầu vai đối phương.

Hồ Thiết Hoa còn đưa tay tả cầm chén rượu bên miệng, y nhấp nháp một ngụm, rồi lẩm bẩm:

-Các người muốn cho tại hạ phải mang xấu ! Được rồi chừng nào có xấu hắn hay, bây giờ, phải uống, uống cho đáng cái xấu mới được !

Côn Di đã hạ thấp hai bàn tay đó sắp sửa ấn xuống.

Người ngoài nghĩ là hai bàn tay đó ấn xuống rồi, thì xương vai của Hồ Thiết Hoa phải gãy vụn, và ít nhất cũng phải rùn thấp xuống nửa phân.

Nhưng ...

Một tiếng bình vàng lên, tiếp theo đó, có mấy tiếng loảng xoảng nổi lên.

Tiếng bình là do người ngã gây nên, và tiếng loảng xoảng do những vật đổ vỡ phát ra.

Người ngã không phải là Hồ Thiết Hoa.

Người ngã chính là Côn Di.

Thì ra, khi hai bàn tay của gã ấn xuống, hai bàn tay không chạm một vật gì.

Hồ Thiết Hoa đã đảo bộ ra phía sau gã, đưa bàn tay thừa thả đẩy nhẹ gã, tay kia vẫn cầm chén rượu.

Cái đẩy của y rất nhẹ, nhưng thân hình hơn ba trăm cân nặng nề của Côn Di ngã nhào tới, thân hình gã chạm đất, kêu bình một tiếng, hai bàn tay vớ phải chiếc ghế của Quy Tư Vương, ghế ngã nhào, mâm đồ ăn văng lên, bát bắn tứ tung, rồi xuống, đổ vỡ loảng xoảng.

Đương nhiên, chẳng phải Hồ Thiết Hoa thực sự đẩy ngã Côn Di.

Chính cái đà chụp của gã hại gã, gã chụp hụt, ngã chúi xuống, bất quá, Hồ Thiết Hoa tiếp trợ gã một phần nhỏ thôi.

Cái việc lừa cho Côn Di ngã, nói thì dễ, mà làm được thì khó.

Phải đoán định thời gian rất chuẩn mới được.

Nếu Hồ Thiết Hoa thoát ra ngoài trước một phút giây, thì cái đà tay của Côn Di không xuống sâu, như vậy gã khó thể mất thăng bằng, gã còn đứng vững, Hồ Thiết Hoa không làm sao xô gã chúi tới được.

Còn như Hồ Thiết Hoa thoát ra sau phút giây, thì làm gì thoát kịp ? Và như vậy là y phải bị Côn Di chụp trúng, bẹp y xuống, làm sao y vòng ra phía hậu xô gã !

Quy Tư Vương nhìn sững y một lúc, rồi hỏi Tỳ Bà công chúa :

-Như thế có được gọi là công phu chăng ?

Tỳ Bà công chúa mỉm cười :

-Được chứ ! Nếu không thì làm sao cho Côn Di ngã được ? Đúng là chân công phu đó !

Quy Tư Vương vỗ tay cười lớn:

-Tráng sĩ ! Quả nhiên là một tráng sĩ ! Tiểu vương phải kính tráng sĩ một chén !

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Một chén thôi à ? Phải ba chén mới được chứ !

Y bước tới ung dung như không hay biết là có Côn Di bò từ phía sau đến gần y.

Hồ Thiết Hoa thản nhiên tiếp lấy chén rượu nơi tay Quy Tư Vương, Côn Di vụt đứng lên, chụp tay vào hông y, giở y lên hổng cao khỏi đất, như một người cử đảnh.

Quy Tư Vương nhìn không chớp mắt, cao giọng thốt:

-Chén rượu đó quý lắm, uống đi, rồi muốn gì hãy muốn !

Hồ Thiết Hoa bị kẹp trong bàn tay Côn Di, lơ lửng trên không, tay còn giữ chén rượu, miệng cười hì hì tiếp:

-Gã khổng lồ ! Người có nghe Vương gia nói gì đó không ? Rượu của Vương gia quý lắm đấy, người có đập nát xác ta cũng chẳng sao, song đừng làm đổ chén rượu, uống vô cùng !

Côn Di đắc ý phi thường, đưa Hồ Thiết Hoa lên cao, quay nửa vòng.

Gã không gấp, Hồ Thiết Hoa không khẩn trương, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhận cũng không khẩn trương.

Sát Thủ Vô Tình Đỗ Hoàn chớp mắt, thở dài:

-Thế là xong ! Năm như vậy đó, quật từ trên xuống, đầu phải nát, xác phải tan ! Dù sao thì cũng chẳng quan hệ gì !

Y sát nhân thành tính, không giết được người, ngứa ngáy phải nhìn người giết người, mới đỡ ngứa ngáy.

Y càng thở dài là niềm cao hứng càng dâng cao !

Côn Di trở lại trước mặt Quy Tư Vương, đột nhiên hét một tiếng lớn.

Hai cánh tay của gã từ trên cao chuyển mạnh.

Gã định quật ngược đầu Hồ Thiết Hoa đập xuống.

Quy Tư Vương bịt tai, nhắm mắt, không muốn nghe tiếng rú của Hồ Thiết Hoa, không muốn nhìn máu chảy, kêu to:

-Nhẹ nhẹ vậy ! Đừng làm bốn vương sợ hãi !

Một tiếng rú thảm thiết vang lên, rồi một tiếng bình tiếp theo, nền lều chuyển động mạnh.

Chiếc đầu Hồ Thiết Hoa còn nguyên, y đứng thẳng người tay còn chén rượu, rượu không đổ ra ngoài một giọt nhỏ !

Gã khổng lồ Côn Di nằm dài trên mặt nền, bất động.

Hồ Thiết Hoa không hề nhìn gã đến nửa mắt, cười hì hì thốt:

-Bây giờ thì tại hạ uống được rượu này rồi !

Y nốc cạn chén rượu, rồi tắc lưỡi:

-Ngon ! Ngon tuyệt rất tiếc là ít quá !

Quy Tư Vương trừng mắt nhìn y, lại hỏi Tỳ Bà công chúa:

-Sự tình làm sao ? Tiểu tử có ma thuật à ?

Tỳ Bà công chúa cười khúc khích:

-Không phải ma thuật đâu ! Chân công phu đấy !

Quy Tư Vương trở mắt :

-Chân công phu ? Công phu gì ?

Tỳ Bà công chúa giải thích:

-Côn Di đang dùng lực quật hấn xuống đất, hấn nhẹ tay chạm vào cổ tay Côn Di làm cho lực khí của Côn Di không phát ra được, lại trở vào người gã. Hấn nhẹ nhàng nhảy xuống, vừa nhảy hấn vừa đảo mình vòng ra sau lưng Côn Di, đẩy gã tới. Hấn động tác nhanh quá, cho nên chẳng ai nhìn rõ tại sao Côn Di ngã như vậy !

Nàng thốt rất khế, vừa đủ cho Quy Tư Vương nghe, song Tiểu Phi, Cơ Băng Nhận, Hồ Thiết Hoa vẫn nghe lọt.

Hồ Thiết Hoa bước tới trước mặt nàng, nghiêng mình cười nhẹ:

-Đa tạ công chúa quá khen ! Công chúa có nhãn lực tinh vi đáng phục !

Quy Tư Vương cười lớn, nắm tay Tỳ Bà công chúa:

-Con đã nhận xét tráng sĩ là bậc anh hùng, sao chẳng kính người một chén rượu?
Tỳ Bà công chúa mỉm cười, rót đầy chén rượu, đưa đến trước mặt Hồ Thiết Hoa.
Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Công chúa ban rượu, đừng nói một chén, dù là một vò, tại hạ cũng uống một hơi cạn !

Y toan đưa tay tiếp lấy chén rượu, bỗng một người lạnh lùng thốt:

-Rượu đó, tại hạ muốn uống.

Một người bước tới.

Người đó là Sát Thủ Vô Tình Đỗ Hoàn.

Hồ Thiết Hoa nhìn y, mỉm cười:

-Các hạ muốn rượu, thì kia, còn chán mà ?

Đỗ Hoàn lạnh lùng:

-Tại hạ muốn uống chén rượu này thôi !

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Chén rượu này có mùi vị đặc biệt lắm sao ?

Đỗ Hoàn gật đầu:

-Đúng vậy ! Rượu từ tay công chúa rót phải có mùi vị đặc biệt !

Hồ Thiết Hoa nhìn Đỗ Hoàn một lúc, bật cười khanh khách:

-Tại hạ minh bạch rồi ! Các hạ không phải muốn uống rượu, các hạ chỉ muốn tỏ ra khinh người !

Đỗ Hoàn trừng mắt nhìn y, nhìn như vậy là mặc nhận.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Chúng ta đều muốn uống chung rượu này, các hạ nghĩ phải làm như thế nào ?

Đỗ Hoàn vẫn giữ giọng lạnh lùng:

-Nếu các hạ có thể làm cho tại hạ nhảy một bước thôi, chẳng những chén rượu đó, tại hạ nhường cho các hạ uống, mà lại còn quỳ xuống gọi các hạ là tổ tông đúng ba lượt ! Bằng không làm nổi việc đó, các hạ phải gọi tại hạ là gia gia !

Hồ Thiết Hoa thở dài:

Người ta uống rượu sao an nhàn đạt lạc quá ! Còn tại hạ uống được một chén, phải suýt chết lên chết xuống ! Thôi được ! Chúng cứ thử xem sao ! Tuy nhiên, bắt các hạ gọi là tổ tông, tại hạ thấy áy náy quá chừng !

Bầu không khí trong lều bỗng nhiên ngưng đọng. Tình hình không giống như lúc Hồ Thiết Hoa và Côn Di đùa nhau.

Chỉ vì ai ai cũng thấy rõ sát cơ đã hiện ra trên gương mặt Đỗ Hoàn.

Ai ai cũng biết là cục diện sắp iễn ra, không còn đáng xem nữa.

Cơ Bằng Nhận nhìn sang Tiểu Phi, bảo:

-Ta từng nghe Sát Thủ Đỗ Hoàn có thủ đoạn tàn độc lắm ! Hẳn lại nham hiểm, sợ Hồ Thiết Hoa lắm mưu hắc. Người hỷ chiếu cố Hồ Thiết Hoa mới được !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Không sao đâu ! Tuy con quỷ rượu mấy lúc sau này cứ nốc mai loại nước cay đó, hẳn vẫn luyện tập thường xuyên ! Ta nhất định là hẳn chẳng việc gì đâu !

Đỗ Hoàn chấp tay sau lưng, đứng thẳng người, ánh mắt hung quang sáng hơn đèn, nhưng miệng vẫn cười, dù là cười lạnh:

-Tại hạ đứng đây, bất động. Các hạ có dám bước tới chăng ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

-Các hạ muốn tại hạ làm sao cho các hạ nhảy một bước ? Các hạ muốn nhảy tới hay nhảy lùi ?

Đỗ Hoàn sôi giận:

-Cứ làm cho tại hạ cong người, lui tới bất cần. Được vậy là các hạ thắng !

htht lại hỏi:

-Các hạ không hoàn thủ ?

Đỗ Hoàn lạnh lùng:

-Tại hạ không tưởng phải xuất thủ, nếu các hạ xô ngã tại hạ ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Vậy là tuyệt diệu !

Y từ từ bước tới. Anh em Du Long Kiếm Ngô gia và Tư Đồ Lưu Tinh đều lộ vẻ thương tiếc ra mặt.

Họ định ninh là Hồ Thiết Hoa đang bước vào tử cảnh.

Chỉ có Vương Xung thản nhiên như thường, chừng như y lười nhìn cuộc đấu.

Hồ Thiết Hoa vừa bước tới vừa cầu nhàu:

-Tự mình đứng một chỗ, chờ người bước đến xô cho ngã ! Một việc hay ! Trên thế gian này, những việc như thế rất hiếm có, chắc chắn là chén rượu này ta phải được uống ! Có điều hơi chậm mấy giây ! Chậm, rượu mất ngon !

Rồi y từ từ vén ống tay áo, từ từ đưa tay ra, đặt lên vai Đỗ Hoàn.

Tư thế đó, giống như tư thế của Côn Di vừa rồi, có điều Côn Di quá cao, từ trên áp xuống, còn Hồ Thiết Hoa lại thấp hơn Đỗ Hoàn nên phải đưa lên.

Một nười chồm hai tay là phải để lộ trọn vẹn phần ngực.

Đỗ Hoàn cười ợn:

-Ta đứng bất động cho người xô, trên đời này làm gì có việc quái lạ như thế ! Người đừng nuôi ...

Tay hữu của y từ sau lưng bỗng hoành trở ra phía trước, nhanh như con độc xà vọt khỏi hang, bàn tay đã chiếu vào ngực Hồ Thiết Hoa !

Bàn tay có năm ngón, mỗi ngón có một chiếc nhẫn, nhẫn thì phải chiếu sáng, trắng hoặc vàng, nhưng nhẫn của y lại chớp xanh đen.

Còn ai không hiểu là nhẫn có tẩm độc được ?

Thủ pháp đã độc lại nhanh, gia dĩ Hồ Thiết Hoa lại bỏ trống trái phần ngực, chắc chắn là Hồ Thiết Hoa phải lãnh đủ thế công của Đỗ Hoàn.

Anh em Du Long Kiếm họ Ngô, Tư Đồ Lưu Tinh đồng một nhận xét: Hồ Thiết Hoa khó tránh được bàn tay đó ! Họ là nhân vật hữu hạng trong võ lâm, khi nào họ nhận xét lầm ?

Tiểu Phi dù bình tĩnh đến đâu, cũng gphải lo sợ kêu lên:

-Đề phòng bàn tay của hấn !

Chàng chưa kịp buông dứt câu bàn tay của Hồ Thiết Hoa thay vì áp trên vai Đỗ Hoàn, bất thành linh y rút lại độ tấc, rồi nhanh như chớp hạ xuống nơi trung gian.

Y hạ tay rất nhẹ, như để phẩy một con ruồi, nhưng rất nhanh, như sợ con ruồi bay mất.

Tuy y hạ xuống, hai bàn tay cùng hạ, một bàn phẩy ra, bàn kia quạt vào, hai bàn tay chạm vào nhau.

Con mồi nằm chính giữa hai bàn tay.

Và con mồi là bàn tay của Đỗ Hoàn.

Rắc ! Rắc ! Rắc !

Nhiều tiếng rắc vang khê, đồng thời, nghe như một tiếng rộp !

bàn tay của Đỗ Hoàn nát bét, nát đến cổ tay.

Hồ Thiết Hoa lùi lại, bật cười lớn:

-Bàn tay của người giết người đã mỏi, cho nó hưu trí đi là vừa, kéo tội cho nó lằm !

Đỗ Hoàn cắn răng, không kêu đau, song gương mặt xanh dờn, thân hình chao chao, cuối cùng ngã xuống.

Mọi người đều biến sắc.

Mọi người đều biết Hồ Thiết Hoa có võ công cao, song rất ít người hiểu y xuất thủ như thế nào.

Anh em họ Ngô thấy được thủ pháp của y, nhưng lại chẳng biết xuất xứ của thủ pháp đó.

Vương Xung từ lúc đầu, ngồi lặng một chỗ, không hề hòa đồng với ai cả vụt đứng lên, gương mặt hiện rõ niềm khích động, y buột miệng tán:

-Hay quá ! Cái chiêu Diệp Song Phi hay vô cùng ! Các hạ có lẽ là người mà mười năm trước đây cùng Đạo Soái Lưu Hương nổi danh là Tiêu Tương Hiệp Đạo, và giang hồ thường nhắc nhở qua ngoại hiệu Thể Dực Mãn Hoa Gian Hoa Hồ Diệp?

Hồ Thiết Hoa giật mình, nhìn sang Vương Xung một lúc lâu, rồi điểm một nụ cười:

-Cái gã Hoa Hồ Diệp ngâm mình trong hủ rượu mười năm rồi không các hạ vẫn chưa quên !

Anh em Du Long Kiếm họ Ngô và Tư Đồ Lưu Tinh bất giác biến sắc.

Vương Xung thở dài, nhếch nụ cười khổ:

-Hồ Thiết Hoa ! Hoa Hồ Điệp ! Đáng lý ra tại hạ phải nhận ra các hạ sớm hơn !

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nhưng tại hạ không thể nhận ra các hạ là ai !

Vương Xung lại cười, y cười thì gương mặt của y trông càng thảm hơn lúc chưa cười.

Rồi y buông nhạt lạnh:

-Cái tên hèn mọn có nói ra cũng chẳng đáng cho ai để lọt vào tai ! Bất quá ...

Y đưa ánh mắt sang Tiểu Phi, tiếp:

-Nếu vị này đúng là Đạo Soái Lưu Hương, thanh danh chấn động giang hồ, thì thật là đối mắt của tại hạ chỉ còn tròng trắng, mắt hắc tròng đen !

Mọi người lại dao động một lượt nữa.

Tiểu Phi điềm nhiên nở một nụ cười:

-Nếu ở bên cạnh Hoa Hồ Điệp, chẳng lẽ lại biến thành Đạo Soái Lưu Hương ?

Vương Xung chớp mắt:

-Tuy kiến thức của tại hạ cạn hẹp, nhưng tại hạ cũng hiểu được cái câu: Nhận Diệp vì song song dục Hoa Hương, mẫn nhân gian ! Năm xưa, Đạo Soái Lưu Hương bên hữu có Thể Diệp bên tả có Phi Nhận, bộ ba thung dung tiểu ngạo giang hồ, tung hoành thiên hạ ...

Bỗng y cười lên mấy tiếng rồi đổi giọng:

-Các hạ nói đúng đấym hơn mười năm qua, bộ ba đó chừng như đã tản mác mỗi người riêng một phương trời, các hạ vị tất là Đạo Soái Lưu Hương ngày nào, mà vị bằng hữu kia cũng vị tất là Cơ Bằng Nhận tiên sinh ?

Tiểu Phi lại cười:

-Không ngờ các hạ đối với ba người đó, lại thiết tha đến độ biết rõ họ như bàn tay ! Chắc các hạ nhận thức được ít nhất cũng một người trong ba người đó ?

Vương Xung thở dài:

-Hạ đẳng cùng lưu làm gì có hân hạnh với cao mà biết người danh vọng ?

Quy Tư Vương trở mắt, hết nhìn người này, đến nhìn người kia, tai luôn luôn vểnh ra, cố nghe rõ ràng, không bỏ sót một tiếng nào.

Đến lúc đó, lão bật cười ha hả, thốt:

-Vô luận các vị là ai, thuộc tông phái nào, trước đây đã làm gì, võ công của các vị đã làm cho tiểu vương hết sức khâm phục. Hôm nay các vị quy tụ cùng tiểu vương một chỗ, tiểu vương cao hứng vô cùng, nhất định phải uống cạn ba chén lớn! Uống để kính mừng hạnh ngộ này !

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Chén rượu của công chúa ban cho còn đó, tại hạ phải uống, cho khoan khoái con người mới được !

Tỳ Bà công chúa điểm nọ cười duyên, toan nói gì đó, song chưa kịp mở miệng, từ bên ngoài một võ sĩ vận giáp vàng, chạy bay vào đến bên cạnh Quy Tư Vương, thì thào mấy câu.

Võ sĩ mang thần sắc kinh hoàng vào lều, quên mất cái lễ quân thần, đủ biết sự tình rất trọng đại, hẳn gấp cho quốc vương biết hơn là phải trì hoãn làm trọn lễ bề tôi rồi mới trình tấu.

Quy Tư Vương nghe hẳn thốt xong, biến sắc mặt.

Cơ Bạng Nhận dặng hắng một tiếng, đứng lên:

-Bọn tại hạ đã trải qua mấy hôm điều đứng, giờ đây được Vương gia chiêu cố, khổ nổi rượu và thịt vào dạ dày là mất nhắm lại nhướng chẳng lên. Vương gia có nơi nào yên tĩnh, cho bọn tại hạ nằm ngủ một giấc chẳng ?

Quy Tư Vương tức khắc cười đáp:

-Tự nhiên là phải ! Dù tam vị có muốn đi, tiểu vương cũng phải tận dụng mọi biện pháp cầm ba vị ở lại !

Nụ cười của lão có vẻ miễn cưỡng quá, còn giọng nói thì chừng như có ngụ ý xa xăm ...

Cả ba nằm trong một túp lều, Hồ Thiết Hoa còn đưa cao chén rượu y nghe tay chân thoải mái phi thường, y thở phào mấy hơi, rồi cười hì hì, thốt:

-Sự đời vô cùng kỳ quái. Hôm qua, còn nằm như một con mèo uớt trên lớp cát dưới trũng sâu, giờ đây thì nằm trên nệm ấm, chăn êm, lại có rượu có thịt ! Chúng ta đã trở thành thần tiên mất rồi !

Cơ Bạng Nhận lạnh lùng :

-Người cho rằng nơi đây rất an tịnh ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nếu người tìm được một nơi nào an tịnh hơn ở đây, sung sướng hơn ở đây, ta phục người suốt đời !

Cơ Bạng Nhận hừ lạnh:

-Ta xem, chính nơi đây chúng ta sẽ gặp nhiều phiền lụy hơn bất cứ nơi nào ! Đừng tưởng sung sướng mà lầm !

Hồ Thiết Hoa vụt ngồi lên, trừng mắt:

-Phiền lụy như thế nào ? Do ai ? Do việc gì ?

Cơ Bạng Nhận trầm giọng:

-Trước hết, ta hỏi người, tại sao Quy Tư Vương lại bỏ nước mà đi như thế ? Trên thế gian này, làm gì có người chán cung vàng điện ngọc, chán lộc lớn phước to đến đổi thích phiêu lưu nơi xứ lạ quê người ? Đã thế còn mang theo một lũ người hầu hạ mà điều quái dị nhất lại chọn cái nơi trong vòng phụ cận trăm dặm chẳng có một bóng người, một bóng cỏ cây ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ, lâu lắm, y ấp úng :

-Biết đâu ... người ta chẳng xuất du ... cho thử thả tâm tư ?

Cơ Bằng Nhận lạnh lùng:

-Là quốc chủ, lão đâu có thể hành động tùy ý ? Lão còn quần thần, lão còn dân tộc, dù lão có lười đến đâu, cũng phải ngó ngang đến quốc chánh chứ ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi, nhếch nụ cười khổ:

-Đúng vậy, bên trong sự tình hẳn có điều kỳ quái ! Nhưng điều đó có quan hệ gì đến chúng ta ?

Cơ Bằng Nhận thản nhiên tiếp:

-Ta hỏi người thêm một điều này, dù Quy Tư là một tiểu quốc lão vẫn có thân phận một Quốc vương lão ở ngôi vị chí tôn, tại sao lão lại hạ mình kết giao với những nhân vật giang hồ ?

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Người có lý ! Sự tình đáng cho ta suy nghĩ ! Lão dùng trăm phương ngàn kế, thỉnh những nhân vật trên giang hồ từ bốn phương đến tụ họp quanh lão. Lão không hỏi đến thân phận họ, lão không truy lai lịch họ, lão bất chấp họ thuộc chánh phái hay hắc đạo, miễn họ có võ công cao là lão sẵn sàng tiếp nạp. Tại sao ? Tại sao lão làm thế ? Lão có chủ ý gì ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cái đạo lý quá rõ ràng, người còn chưa thấy à ? Nhất định Quy Tư Vương đang gặp đại nạn. Và đại nạn của lão, chỉ có người trong võ lâm mới giải tỏa được !

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Lão kết giao với bọn ta là có ý nhờ bọn ta giúp lão ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Đúng vậy ! Cho nên, rượu này tuy ngon, song chúng ta đừng uống mới phải !

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Ta nghĩ chẳng có gì quan hệ cả, con người của lão, kể ra cũng tốt, lão tỏ rõ thái độ chiêu hiền đãi sĩ, nếu lão cần đến chúng ta, thì chúng ta nên giúp lão !

Cơ Bằng Nhận lạnh lùng :

-Xem ra, người là một trang hảo hán, một bậc anh hùng, trọng nghĩa khí, đáng ngợi lắm lắm ! Rất tiếc, hiện tại, chúng ta tự cố chưa hẳn đã được an toàn, còn nói đến sự chiếu cố ai khác ?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Song chúng ta không thể ăn uống của người lại chẳng giúp người !

Cơ Bằng Nhận cười nửa miệng:

-Chắc người chưa quên Thạch Quan Âm có mời chúng ta ăn một nồi thịt ? Nghe nhắc đến Thạch Quan Âm, Hồ Thiết Hoa đã tỉnh nửa phần rượu rồi.

Y nghe luồng điện lạnh chuyển quanh cơ thể, sững sờ một lúc, rồi hỏi gấp:

-Theo ý người, mình phải làm sao ?

cbntừ từ thốt:

-Chúng ta ngồi nghỉ tại đây một khắc rồi đi ngay. Trước khi đi, chúng ta có thể lấy mấy vò rượu, mấy túi nước. Cái bọn võ sĩ kia không ngăn chặn nổi chúng ta đâu !

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Tiểu tử nói nghe hay quá ! Người ta đãi mình là khách quý, mình lại hành động như kẻ trộm !

Cơ Băng Nhận rùn vai:

-Làm kẻ trộm mà sống, làm quý khách mà chết, người chọn cái nào ?

Hồ Thiết Hoa nín lặng.

Cơ Băng Nhận không nói gì thêm nữa !

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Ta không tranh biện thắng nổi người ! Bởi dù sao thì chúng ta đến đây, chẳng phải để làm khách quý cho người khác !

Tiểu Phi bỗng thốt:

-Chúng ta không thể đi !

Hồ Thiết Hoa lộ vẻ mừng rỡ.

Cơ Băng Nhận cau mày, hỏi:

-Tại sao ?

Tiểu Phi từ từ đáp:

-Chúng ta đi tìm Thạch Quan Âm, nên mới lạc bước đến đây !

Cơ Băng Nhận vụt biến sắc mặt.

Hồ Thiết Hoa mất hẳn nụ cười, hấp tấp hỏi:

-Thạch Quan Âm ở đây ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Chính bà ta thì vắng mặt, cò thuộc hạ của bà ta, hẳn phải có trà trộn trong số người tại đây !

Hồ Thiết Hoa lạnh mình:

-Tại sao người biết ?

Tiểu Phi từ từ thốt:

-Các người có biết anh em họ Bành mang viên Cực Lạc Tinh đưa đến đâu chăng?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Chẳng lẽ đưa đến đây ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại đây.

Cơ Băng Nhận trầm giọng:

-Tại sao người biết ?

Tiểu Phi đáp:

-Vừa rồi, gã võ sĩ giáp vàng vào lều, báo cáo với Quy Tư Vương, ta có nghe mấy tiếng.

Cơ Bằng Nhận hỏi gấp:

-Gã nói gì ?

Tiểu Phi tiếp:

-Gã nói ngôn ngữ Quy Tư, ta không hiểu nổi, song ta nghe gã nói đến tên người, ta hiểu, bởi gã dùng Hán ngữ nói đến những tên người. Gã nói Bành Nhất Hổ, Thạch Quan Âm, Cực Lạc Tinh, ... Quy Tư Vương nghe gã nói, vụt biến sắc mặt !

Rồi chàng từ từ tiếp:

-Cho nên ta suy luận, Cực Lạc Tinh quan hệ đặc biệt với Quy Tư Vương, và biết đâu, kẻ đối đầu của Quy Tư Vương lại chẳng phải là Thạch Quan Âm ?

Hồ Thiết Hoa vỗ đùi đánh đét một tiếng:

-Hay ! Nếu lão là kẻ đối đầu của Thạch Quan Âm thì chúng ta nên giúp lão ! Giúp lão là ta giúp ta ! Nhất cử lưỡng tiện ! Chúng ta nên làm lắm chứ !

Tiểu Phi lại tiếp:

-Hà huống, chúng ta ở lại đây, có nhiều phương tiện như lấy khỏe chờ mệt, ngoài ra, còn có cái ăn, cái uống ...

Cơ Bằng Nhận trầm ngâm lâu lắm, đoạn thốt:

-Nếu đúng là Thạch Quan Âm muốn Quy Tư Vương để tạo nên phiền lụy, thì tự nhiên có cho người trà trộn trong số thuộc hạ của Quy Tư Vương chẳng phải là Ngô gia huynh đệ, hay Tư Đồ Lưu Tinh ...

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại sao chúng ta không thể nghi ngờ họ ?

Tiểu Phi đáp thay Cơ Bằng Nhận:

-Bởi vì kẻ từ ngoài vào, phải bị người chú ý còn bọn nội gian không dễ gì bị phát giác. Hà huống, bọn Ngô gia huynh đệ và Tư Đồ Lưu Tinh vừa từ Trung nguyên đến ?

oOo